Tvende mormonske Profeters

Mirakelgjerninger,

komisk og letfattelig

skildret

paa Versemaal

af

Casper Riimsmed.

Randers.

Trykt hos M. P. Jørgb.

1859.

Historian's Office Library

The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints

P
M288.1
R572tDA
a 1859

RN- 84382

Et Par Mormoner gik omkring
og sagde mange smukke Ting
om Landet ved den store Søe,
om Zions Bjerg og Fredens Øe,
hvor der er Fryd og Herlighed
og Penge nok og Kjærlighed.
Det var med Alvor og med Fynd,
de talede om Naadens Synd
og om de haarde Straffedomme,
som over Jorderig skal komme.
„Men", sagde de, „naar Alt forgaaer,
dog fast vor skjønne Zion staaer."
Den Snakken faldt dem ikke suurt,
det gik saa glat, som det var smurt,

en stor Deel Løgn, men og iblandt
der var en lille Smule sandt;
thi sandt det er, at i vor Flok
er Synd og Ondskab meer end nok,
men **ikke** sandt, at Mormons Lære
en bedre Ledetraad kan være,
end Ordet Herren selv os gav,
Gid det vi følge til vor Grav! —
Til Mændene de talte saa:
hvor haardt man her dog slide maa,
saa liden Løn, saa megen Møie.
Nei! Hist ved Zions grønne Høie,
der gjælder hver, hvad han er værd;
thi Dygtighed paaskjønnes der.
En Mand, som Du, med Din Forstand,
kan blive der en fornem Mand
og Fribed, ja, den har just vi;
vi taale intet Tyranni.
Er Qvinden ikke som hun bør,
vi hende jage kan paa Dør
og frit en anden Hustru tage,
blandt hele Snese kan Du vrage,

saa finder Du vel et Par Stykker,
som ikke har saa slemme Nykker. —
Men naar de talte med en Kone,
klang Piben med en anden Tone:
Ak, hvor de Mænd dog ere slemme,
de svire ude, og der hjemme
de brumme som den vrede Bjørn,
irettesætte Viv og Børn.
„Nei kom til os, I vakkre Koner,
vi er saa fromme vi Mormoner."
Og tænk saa al den Nød og Jammer,
naar Alting synker hen i Flammer.
Det er paa høie Tid at flye
til Zion, der! kun der! er Ly.
Og Mange troede deres Ord,
og gik som solgte Faar ombord,
og mangen Mand, med Børn og Viv,
han sukker hist et Trælleliv.
For sildig de Bedraget kjende,
de kunde ei tilbagevende. —
De tvende jeg fortæller om,
en Vinteraften sildig kom

i Jylland til en lille By,
hvor de for Natten søgte Ly.
Beskeden deres Hilsen lød,
en Bonde dem velkommen bød:
Kom ind og sæt Jer ved vort Bord!
Det var Jens Hansens gjæstfri Ord.
De traadte ind med ydmyg Mine,
i Dragt og Adfærd var de fine,
og Konen sætter venligt frem
det Bedste, hvad hun har for dem.
Den Ene af dem saa smaat begynder
at tale fromt om Verdens Synder,
dernæst han dadler Barnedaab,
forkaster alle Christnes Haab,
fortsætter saa: „At vi Jer gjæste
det skeer for Eders eget Bedste",
jeg seer I ere veltilmode
og have nok af Livets Gode,
men viid! Her er kun stakket Fred,
i Lue Alt skal synke ned.
Mig er forkyndt den Stund er nær,
derfor beredt til Flugten vær.

Til næste Foraar gaaer et Skib,
vær klog og Leilighedeu grib;
thi hvo som naaer til Zions Dal
med de Udvalgte leve skal,
og hvis I er' bered dertil,
med Glæde jeg Jer døbe vil.
Nei! raabte Konen, jeg er døbt,
min Frelser har mig dyrekjøbt,
I skal ei røve mig min Tro,
den hidtil gav mit Hjerte Ro.
Men I forvirrer kun mit Sind —
hun iler ud med Graad paa Kind.
„Min Ven": Din Kone er en Daare,
jeg troer endog hun fælder Taare.
Vær Mand! Agt ei paa Qvindegraad,
frels Dig og hende, følg mit Raad.
Nok, sagde Jens, nok for iaften!
Din Præken taber ikke Kraften,
fordi den gjemmes Natten over;
jeg speculerer mens jeg sover.
Der staaer en Seng for Jer bered,
God Nat og sov i Fred.

Om Morgenen, da Jens kom ind,
den ene Gjæst med Graad paa Kind
og sorgfuldt Ansigt taler saa:
„Ak, hvilken Sorg jeg friste maa,
Du seer mig, Kjære! dybt bedrøvet,
mig Døden har min Ven berøvet;
han lagde sig foruden Meen
og see, ak see! død som en Steen!
Dog seer jeg Lys i dette Mørke,
maaskee mig Himlen giver Styrke
ved Bøn at kalde ham tillive,
og derved Dig et Tegn at give,
som kan din sidste Tvivl forjage,
at Du kan Frelsens Sødhed smage."
Han knæler nu andægtig ned.
(„Du Hykler"! mumler Jens lidt vred).
Han nu fra Krogen ta'er sin Pisk
og mens han smiler lidt polisk
han siger: „See jeg simple Stakkel
kan ogsaa gjøre et Mirakel",
og smæk, smæk, smæk, det gik saa rask,
han gav den Døde Dask paa Dask.

Da Piſken ſuſte fjerde Gang,
den Døde ud af Sengen ſprang
og ſtod paa Gulvet ſund og friſk;
Jens rolig hængte hen ſin Piſk.
Til Lykke nu Du, ſom jeg ſeer,
ei Medicin behøver meer.
Men han var vred, tog til at true
med Undergang og Svovl og Lue,
for ſaadan Spee, for ſaadan Spot.
Ei hvad, lad det nu være godt!
Hvem er vel paa ſin Doctor vred,
naar han har gjort ſaa god Beſked,
men kom nu hid og tag tiltakke,
naar vi har ſpiiſt, ſaa kan vi ſnakke.
De ſadde ſig lidt ſlaue ned,
men kom ſig alt, ſom Maden gled;
de glemte Jenſes muntre Spot
og Mutters Kaffe ſmagte godt.
Til Afſkeed, da de bort vil gaae,
Jens gav dem lidt at tænke paa:
„I kunde Noget bedre gjøre,
end ſtakkels Toſſer at forføre.

O! tænk dog paa de bittre Taarer
der fældes af de stakkels Daarer,
hvem I berøved Sjælens Ro,
gav Hjernespind for Christen=Tro
og lokket dem fra Huus og Hjem;
troer Du ei Gud vil hævne dem.
Du knælte ned paa Skrømt at bede
og frygted ei for Himlens Vrede;
ov aldrig saadan Falskhed meer,
frygt Herren, som hver Tanke seer.